

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **PhDr. J. K., Ph.D.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Bohuslavem Novákem, advokátem,
sídlem Sartoriova 26/9, 169 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **rektor Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem**,
sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem,
zastoupen JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem,
sídlem Vaníčkova 1070/29, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. S43/2018/00000152,
č. j. S43/2018/00000154, č. j. S43/2018/00000155 a č. j. S43/2018/00000156,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného rektora Univerzity Jana

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „UJEP“) ze dne 9. 1. 2018, č. j. S43/2018/00000152, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty UJEP (dále jen „fakulta“) ze dne 30. 10. 2017, č. j. S43/2017/00009123. Tímto rozhodnutím děkan fakulty podle § 50 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) rozhodl tak, že se žalobce nepřijímá od akademického roku 2017/2018 ke studiu v doktorském studijním programu Specializace v pedagogice, studijní obor Teorie výtvarné výchovy, v prezenční formě studia.

2. Dále se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. S43/2018/00000154, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkana fakulty ze dne 30. 10. 2017, č. j. S43/2017/00009124. Tímto rozhodnutím děkan fakulty podle § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách rozhodl tak, že se žalobce nepřijímá od akademického roku 2017/2018 ke studiu v doktorském studijním programu Specializace v pedagogice, studijní obor Teorie vzdělávání v bohemistice, v prezenční formě studia.
3. Žalobce se rovněž domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. S43/2018/00000155, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkana fakulty ze dne 30. 10. 2017, č. j. S43/2017/00009105. Tímto rozhodnutím děkan fakulty podle § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách rozhodl tak, že se žalobce nepřijímá od akademického roku 2017/2018 ke studiu v doktorském studijním programu Specializace v pedagogice, studijní obor Hudební teorie a pedagogika, v prezenční formě studia.
4. Zároveň se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. S43/2018/00000156, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkana fakulty ze dne 30. 10. 2017, č. j. S43/2017/00009126. Tímto rozhodnutím děkan fakulty podle § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách rozhodl tak, že se žalobce nepřijímá od akademického roku 2017/2018 ke studiu v doktorském studijním programu Specializace v pedagogice, studijní obor Didaktika primárního přírodovědného vzdělávání, v prezenční formě studia.
5. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

6. V žalobě žalobce namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami žalobce. Další pochybení spatřoval žalobce v nezákonném jednání děkana fakulty, který po uplynutí lhůty pro podání přihlášek ke studiu ve výše uvedených studijních oborech a po rozeslání pozvánek k jednotlivým přijímacím řízením zrušil prvotní termín přijímacího řízení a modifikoval podmínky pro přijetí ke studiu. Uvedeným postupem došlo ke změně původně proklamovaných parametrů přijímacího řízení a k rozšíření množiny uchazečů, kteří se mohli do přijímacího řízení dodatečně přihlásit. Žalobce k průběhu přijímacího řízení poznamenal, že přihlášky ke studiu výše uvedených studijních oborů podal ve stanoveném termínu a na základě informací zveřejněných na webových stránkách fakulty. Uvedl, že ve dnech 3. až 5. 5. 2017 byly uchazečům rozeslány pozvánky k přijímací zkoušce, která se měla uskutečnit v termínech 19., 20. a 22. 6. 2017. Dne 17. 5. 2017 schválil Akademický senát Pedagogické fakulty UJEP (dále jen „akademický senát“) nové podmínky přijímacího řízení a následně bylo dopisem ze dne 18. 5. 2017 uchazečům oznámeno, že se prodlužuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

termín k podání přihlášek ke studiu doktorských studijních programů a že se mění termín přijímacího řízení a systém hodnocení přijímací zkoušky. Na uvedené oznámení žalobce reagoval dopisem ze dne 16. 6. 2017, v němž sdělil, že postup fakulty považuje za nezákonný, jelikož nelze prodloužit lhůtu pro podání přihlášek do vyhlášeného přijímacího řízení, pokud již termín pro jejich podání uplynul. Jelikož žalobce oznámil, že daný postup považuje za nezákonný, dostavil se v původním termínu k přijímací zkoušce, která se však nekonala, a žalobce ji tudíž nemohl řádně absolvovat. K tomu žalobce dále podotkl, že na jeho dopis ze dne 16. 6. 2017 bylo reagováno až přípisem ze dne 10. 7. 2017, v němž děkan fakulty vyjádřil názor, že postupoval v souladu s čl. 21 Statutu UJEP platného od 1. 2. 2017, jakož i s § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách. Na pozvánku na říjnový termín přijímací zkoušky žalobce nereagoval, jelikož dovodil, že se jedná o jiné přijímací řízení, ke kterému se nepřihlásil, neboť byly změněny podmínky přijímacího řízení a toto bylo zpřístupněno i dalším uchazečům.

7. Nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadených rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k argumentaci, že děkan fakulty není oprávněn prodloužit podání přihlášek k přijímacímu řízení v okamžiku, kdy již marně uplynul termín pro podání přihlášek. Zdůvodnění odkazem na čl. 21 odst. 1 Statutu UJEP není podle žalobce dostatečné, neboť z uvedeného ustanovení nevyplývá, že by děkan mohl přijímací řízení *de facto* vyhlásit znovu s novými podmínkami a vydávat je za přijímací řízení původní. Žalobce zdůraznil, že lhůtu pro podání přihlášek ke studiu již děkan fakulty jednou stanovil, a pokud tato lhůta uplynula, nemůže stanovit lhůtu další. Jestliže se děkan dozvěděl o nezákonnosti vypsání přijímacího řízení, měl podle žalobce jedinou možnost, a to zrušit celé přijímací řízení a vyhlásit řízení nové. To však neučinil a namísto toho nezákonně zasáhl do již probíhajícího přijímacího řízení, když změnil jeho podmínky a otevřel možnost přihlášení dalším uchazečům. Jelikož žalobce předem označil uvedený postup za nezákonný a následně se nedostavil k vypsání přijímací zkoušky za změněných podmínek, shledal další úvahy žalovaného o nepoškození jeho osoby za irelevantní. Dále podotkl, že fakulta způsobila v přijímacím řízení chaos, neboť žalobce se hlásil k úplně jinému přijímacímu řízení, než které bylo nakonec realizováno. Uvedeným postupem vznikla právní nejistota ohledně průběhu přijímacího řízení, jakož i jeho zákonnosti a objektivnosti. Podle žalobce tímto způsobem mohl děkan nepřipustně manipulovat se strukturou uchazečů o studium a účelově měnit podmínky přijímacího řízení tak, aby zabránil nepohodlným uchazečům v přístupu ke vzdělání. Závěrem žalobce konstatoval, že nezákonné jednání bylo vůči němu učiněno opakovaně, a to i přesto, že věc byla již několikrát řešena Krajským soudem v Ústí nad Labem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se dostatečně vypořádal s veškerou argumentací žalobce uplatněnou v odvolacím řízení a napadená rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná z důvodů označených žalobcem. V případě napadených rozhodnutí se totiž nejedná o nepřezkoumatelnost pro neurčitost ani nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce podle žalovaného vychází z nesprávného pojetí přijímacího řízení a zaměňuje ho s přijímací zkouškou. Poznamenal, že podle § 50 odst. 1 zákona o vysokých školách je přijímací řízení zahájeno doručením přihlášky ke studiu vysoké školy. Žalobce zaslal čtyři přihlášky, přičemž každá z nich je v rámci daného přijímacího řízení v univerzitním informačním systému označena unikátním tzv. oborovým číslem. Přijímací řízení je podle § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách ukončeno pravomocným rozhodnutím rektora vysoké školy, tedy rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno fikcí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 21. 1. 2018. Podle žalovaného proto nelze přijmout tvrzení žalobce, že děkan fakulty zrušil prvotní termín přijímacího řízení.

9. K namítané změně parametrů přijímacího řízení žalovaný uvedl, že k předmětným změnám došlo v důsledku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 59/2014, podle kterého byly původně stanovené podmínky přijímacího řízení nezákonné. Po nabytí právní moci tohoto rozsudku došlo k úpravě podmínek přijímacích zkoušek na všechny výše uvedené doktorské studijní obory, které v souladu se zákonem schválil akademický senát dne 17. 5. 2017 tak, aby odpovídaly doporučením stanoveným soudem. Z důvodu dodržení zákonné čtyřměsíční lhůty podle § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách následně děkan fakulty prodloužil lhůtu pro podání přihlášek ke studiu do 20. 9. 2017. Žalovaný konstatoval, že lhůta pro podání přihlášek byla stanovena v souladu s čl. 21 odst. 1 Statutu UJEP a v souladu s Vyhlášením přijímacího řízení na akademický rok 2017/2018 schváleným akademickým senátem. O všech těchto změnách, včetně změny termínu přijímací zkoušky, byl žalobce informován dopisy ze dne 18. 5. 2017, které byly označeny příslušnými oborovými čísly, z nichž muselo být žalobci zřejmé, že nedošlo ke zrušení přijímacího řízení ani k vyhlášení nového přijímacího řízení.
10. Žalovaný připustil, že došlo k rozšíření počtu uchazečů, nebyla tím však dotčena ani omezena žalobcova práva. Celkový počet uchazečů, včetně dodatečně přihlášených a včetně žalobce, byl ve všech dotčených studijních oborech nižší než nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu zveřejněný v souladu s § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách. K tomu žalovaný doplnil, že všichni uchazeči, kteří úspěšně vykonali přijímací zkoušku, byli také ke studiu následně přijati. Svou neúčastí na přijímacích zkouškách se tak žalobce sám připravil o možnost k přijetí do předmětných studijních oborů. Ze všech okolností přitom podle žalovaného vyplývá, že si žalobce musel být takového následku vědom. K tvrzení žalobce, že nebylo možné řádně absolvovat přijímací zkoušky, žalovaný uvedl, že se jedná o tvrzení účelové a nepravdivé, jelikož k termínům přijímacích zkoušek byl žalobce pozván dopisy ze dne 7. 7. 2017, které mu byly doručeny dne 20. 7. 2017, přičemž v těchto dopisech byl vždy uveden přesný datum, čas a místnost konání přijímacích zkoušek. Na dopisy žalobce přitom žalovaný reagoval vždy v zákonné lhůtě třiceti dnů.
11. Ve Vyhlášení přijímacího řízení na akademický rok 2017/2018 schváleném dne 16. 11. 2016 si děkan fakulty podle žalovaného vyhradil právo prodloužit termín pro odevzdání přihlášek ke studiu, což také učinil. K prodloužení termínu bylo nutné přistoupit po úpravě podmínek přijímacích zkoušek na doktorské studijní obory vyplývající z výše uvedeného rozsudku Krajského v Ústí nad Labem, jehož vydání žalobce sám inicioval. Tato úprava neznamenal změnu specifikace přijímací zkoušky, ale pouze změnu tzv. dalších podmínek přijímacího řízení. Tyto další podmínky původně zahrnovaly vymezení určitého typu konkrétních magisterských studijních programů, které musel uchazeč absolvovat před přihlášením se ke studiu příslušných doktorských studijních programů, což však soud shledal nezákonným, neboť k prokázání znalostí, schopností a nadání slouží přijímací zkouška, která potřebné předpoklady prověřuje. S ohledem na tyto závěry proto byla přijímací zkouška o prověření takových předpokladů rozšířena. V žádném případě tedy nedošlo k radikálním změnám podmínek přijímacího řízení, jak naznačoval žalobce, nýbrž pouze ke změně způsobu jejich ověření tak, aby odpovídal citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 59/2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl zkrácen ve svém právu přihlásit se ke studiu předmětných doktorských studijních oborů, absolvovat přijímací řízení a v případě jeho úspěšného zvládnutí v právu být přijat ke studiu. Podotkl, že žalobce měl s ohledem na čtyřměsíční lhůtu podle § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách dostatek času připravit se na prokázání svých znalostí, schopností a nadání v jednotlivých přijímacích zkouškách. Žalobci byla rovněž dána možnost zúčastnit se všech přijímacích zkoušek, neboť jejich termíny byly stanoveny tak, aby se vzájemně nekryly, a dostatečný předstih pozvánek umožňoval zajistit si v daném termínu volný čas k jejich vykonání. Termín přijímacích zkoušek byl přitom stanoven v souladu s čl. 3 odst. 5 tehdy platného Studijního a zkušebního řádu pro studium v doktorských studijních programech UJEP ze dne 1. 2. 2013. Žalovaný také zdůraznil, že veškeré akty byly realizovány ve prospěch žalobce a s cílem zajistit rovné podmínky a přístup ke vzdělání všem uchazečům. Nešlo tedy o účelové zamezení některým uchazečům v přístupu ke vzdělání. Účelovým žalovaný shledal naopak jednání žalobce, který se hlásil ke studiu ve čtyřech doktorských studijních oborech v prezenční formě studia, přestože si musel být vědom, že v případě přijetí nebude schopen plnit formální povinnosti studentů doktorského studijního programu vyplývající např. ze směrnice děkana fakulty č. 6A/2017. Podle žalovaného tak jediným motivem mohl být pouze finanční prospěch plynoucí z doktorských stipendií, která jsou studentům těchto studijních programů určena. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

13. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž většinu argumentů žalovaného označil za irelevantní. Zdůraznil, že zásadní otázkou je zákonnost postupu děkana fakulty při prodloužení termínu pro podávání přihlášek k přijímacímu řízení, když termín pro jejich přijímání již uplynul. Podle žalobce je možné právo děkana prodloužit termín pro přijímání přihlášek vyložit jedinečně tak, že tuto lhůtu lze prodloužit, pouze pokud ještě probíhá, později tak učinit nelze. Tomu odpovídá i gramatický a syntaktický rozbor předmětné věty zákona o vysokých školách. Dále jako analogický příklad žalobce uvedl dotační řízení, v nichž se po termínu určeném k podávání žádostí o dotaci již není možné přihlásit a tato lhůta ani nemůže být prodloužena, neboť opačný přístup by zakládal netransparentnost a prostor ke korupčnímu jednání. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že veškeré kroky činil proto, aby zlepšil postavení žalobce, když to byl právě žalovaný, který pomocí obstrukcí dosáhl nepřijetí žalobce ke studiu. Podotkl, že většina argumentace z vyjádření žalovaného k žalobě měla být již součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, aby toto bylo přezkoumatelné. Poznamenal, že některé skutečnosti, které žalovaný ve vyjádření zmínil, neměl možnost zjistit – např. strukturu uchazečů. Stejně tak nemohlo být žalobci kladeno za vinu, že se nevyzná v interním systému evidence přihlášek a oborů vzhledem k tomu, že univerzitní číslo mohlo být také přiděleno danému oboru, a nikoli konkrétní přihlášce. Žalovanému současně vytkl, že sice uvedl počet přihlášených uchazečů pro jednotlivé obory, již ale nijak nevysvětlil, zda se struktura uchazečů mezi prvním a druhým uzavřením přihlášek lišila a zda to mohlo mít dopad do práv uchazečů o studium.
14. K rozdílu mezi přijímacím řízením a přijímací zkouškou žalobce uvedl, že dané termíny spolu neoddělitelně souvisí. Poukázal na skutečnost, že kdyby se přijímací řízení konalo podle původního předpokladu, byli by studenti přijati podle harmonogramu akademického roku od zimního semestru, kdežto po neoprávněném zásahu do přijímacího řízení se reálně možnost přijetí posunula až na letní semestr či minimálně do ledna. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

následujícího kalendářního roku. Podle žalobce není relevantní, jaká byla jeho motivace k daným studiím. Poznamenal, že uchazeč má právo podat přihlášku na neomezené množství studijních oborů a vysokých škol a následně si může vybrat, kam nastoupí, přičemž studentem se stává až dnem zápisu ke studiu. Tvrzení žalovaného ohledně nemožnosti zvládnout předmětná doktorská studia je navíc podle žalobce zavádějící, neboť hodinová dotace doktoranda v rámci přímého působení na pracovišti je šest hodin týdně, tudíž lze všechny studijní obory zvládnout současně, a to i vzhledem k jejich podobnosti a předpokladu překrytí a duplicity některých studijních povinností. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se ihned po nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 59/2014 řídil jeho závěry. Žalovaný totiž podle žalobce mohl zareagovat ještě před uplynutím lhůty pro podání přihlášek, to však neučinil a jednat začal až poté, co se žalobce přihlásil do přijímacího řízení. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 474/13 žalobce uzavřel, že by žalovanému neměla být přiznána náhrada nákladů řízení, neboť žalobce žalovaný disponuje vlastním právním oddělením, jež by jej mělo být schopno plnohodnotně zastoupit.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce podal dne 7. 4. 2017 celkem čtyři přihlášky ke studiu na fakultě pro akademický rok 2017/2018 ve studijním programu P7507 Specializace v pedagogice, a to pro studijní obory Teorie výtvarné výchovy, Teorie vzdělávání v bohemistice, Hudební teorie a pedagogika a Didaktika primárního přírodovědného vzdělávání. Dopisy ze dne 18. 5. 2017 žalovaný žalobci oznámil změnu podmínek přijímacího řízení, která spočívala ve změně obsahu přijímací zkoušky a kritérií pro její vyhodnocení, a to s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 59/2014. Podstata této modifikace měla spočívat ve skutečnosti, že již nebude posuzována relevance předchozího magisterského vzdělání v příslušném oboru, ale namísto toho bude předmětem přijímací zkoušky prokázání znalostí, schopností a nadání uchazeče nezbytných pro studium v daném doktorském studijním programu. Žalovaný též žalobce obeznámil s tím, že děkan fakulty prodloužil termín pro podávání přihlášek ke studiu ve všech doktorských studijních oborech akreditovaných v doktorském studijním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

programu Specializace v pedagogice do 20. 9. 2017 a že se přijímací zkoušky uskuteční až v průběhu měsíce října 2017. Pozvánkami k přijímací zkoušce ze dne 7. 7. 2017 žalovaný dal žalobci na vědomí, že obdržel jeho přihlášky ke studiu ve výše uvedených studijních oborech doktorského studijního programu Specializace v pedagogice a pozval jej k vykonání přijímacích zkoušek ve dnech 23., 24., 25. a 26. 10. 2017. Rozhodnutími děkana fakulty ze dne 30. 10. 2017, č. j. S43/2017/00009123, č. j. S43/2018/00000154, č. j. S43/2017/00009105 a č. j. S43/2017/00009126, žalobce nebyl přijat ke studiu na žádný z předmětných studijních oborů. Shodným důvodem nepřijetí ve všech uvedených rozhodnutích bylo, že žalobce nesplnil nutnou podmínku pro přijetí ke studiu – úspěšné vykonání přijímací zkoušky, neboť se k přijímacímu řízení nedostavil. Uvedená rozhodnutí děkana napadl žalobce odvoláními, o nichž žalovaný rozhodl žalobou napadenými rozhodnutími.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložených správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami a nevyjádřil se k otázce, zda je děkan oprávněn prodloužit lhůtu k podání přihlášek k přijímacímu řízení v okamžiku, kdy původní termín již uplynul. Soud této námitce nepřisvědčil. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí pod bodem 4) uvedl, že pravomoc děkana fakulty stanovit lhůtu pro podání přihlášek ve studijním programu vyplývá z čl. 21 odst. 1 Statutu UJEP, který je vnitřním předpisem ve smyslu § 24 odst. 3 zákona o vysokých školách. K otázce možnosti prodloužení lhůty pro podání přihlášek v situaci, kdy tato lhůta již uplynula, žalovaný zdůraznil, že prodloužením lhůty nebyl žalobce poškozen, a to již proto, že na účast u přijímacích zkoušek v daném přijímacím řízení sám rezignoval, přestože byl o jejich konání informován.
20. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadených rozhodnutích srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadená rozhodnutí jako přezkoumatelná a příslušné žalobní námitky jako nedůvodné. Soud má za to, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadených rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného, což však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jejich zákonnosti (věcné správnosti), která bude posouzena v další části tohoto rozsudku.
21. Dále se soud zabýval námitkou, ve které žalobce poukazoval na neoprávněnost prodloužení lhůty pro podání přihlášek ke studiu studijních oborů v doktorském studijním programu, na něž se v akademickém roce 2017/2018 hlásil i žalobce. Žalobce měl za to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prodloužením uvedené lhůty došlo k nezákonné změně parametrů přijímacího řízení a k nepřipustnému znovuotevření přijímacího řízení pro do té doby nepřihlášené uchazeče o studium.

22. Podle § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách platí, že *„[v]ysoká škola nebo fakulta zveřejní v dostatečném předstihu, nejméně však čtyřměsíčním, lhůtu pro podání přihlášek ke studiu a způsob jejich podávání v listinné nebo elektronické podobě, podmínky přijetí podle odstavců 1 a 3, termín a způsob ověřování jejich splnění, a pokud je součástí ověřování požadavek přijímací zkoušky, také formu a rámcový obsah zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení. Je-li podmínkou přijetí ke studiu zdravotní způsobilost uchazeče ke studiu, zveřejní vysoká škola nebo fakulta rovněž požadavky na zdravotní způsobilost ke studiu příslušného studijního programu. Tyto skutečnosti musí být zveřejněny ve veřejné části internetových stránek vysoké školy nebo fakulty. Stejným způsobem musí být zveřejněn nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu v příslušném studijním programu.“*
23. Z § 17 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách vyplývá, že vnitřním předpisem veřejné vysoké školy je statut veřejné vysoké školy. Podle odstavce 2 písm. c) téhož ustanovení statut veřejné vysoké školy obsahuje zejména rámcové podmínky pro přijetí ke studiu a způsob podávání přihlášek. Podle § 24 odst. 3 zákona o vysokých školách platí, že *„[o]rgány fakulty rozhodují v dalších věcech veřejné vysoké školy, pokud jim rozhodování o nich svěří statut veřejné vysoké školy.“* Z čl. 21 bod 1. Statutu UJEP ze dne 16. června 2017 plyne, že děkan s přihlédnutím zejména k lhůtám vyplývajícím ze zákona, termínu konání přijímacích zkoušek a začátku akademického roku stanoví: a) lhůtu pro podání přihlášek ke studiu ve studijním programu uskutečňovaném fakultou, b) období pro ověřování podmínek pro přijetí.
24. Výše citovaný § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách zavazuje vysokou školu či fakultu ke zveřejnění zákonem vymezených informací souvisejících s vyhlášeným přijímacím řízením. Těmito zveřejňovanými údaji jsou zejména informace o lhůtě pro podání přihlášek ke studiu a o způsobu jejich podávání, informace o podmínkách přijetí, informace o termínu a způsobu ověření jejich splnění, a pokud je součástí řízení i přijímací zkouška, též informace o formě a rámcovém obsahu zkoušky a kritériích pro její vyhodnocení. Všechny uvedené informace musí být zveřejněny v dostatečném, nejméně čtyřměsíčním, předstihu. S ohledem na časovou posloupnost jednotlivých úkonů lze přitom logicky odvodit, že lhůta pro podání přihlášky ke studiu (tj. pro učinění prvního úkonu přijímacího řízení) nesmí uplynout před skončením minimálně čtyřměsíčního období následujícího po zveřejnění elementárních informací o daném přijímacím řízení, neboť pokud by lhůta pro podání přihlášky byla kratší, postrádala by doba, po kterou mají být informace zveřejněny, svůj smysl. Lze tedy konstatovat, že lhůta pro podání přihlášky ke studiu nesmí být kratší než čtyři měsíce ode dne zveřejnění elementárních informací o daném přijímacím řízení.
25. V projednávaném případě žalobce podal své přihlášky ke studiu předmětných studijních oborů doktorského studijního programu dne 7. 4. 2017, tímto dnem tedy bylo v souladu s § 50 odst. 1 zákona o vysokých školách zahájeno přijímací řízení. Následně děkan fakulty dopisy ze dne 18. 5. 2017 žalobce informoval, že došlo ke změně podmínek přijímacího řízení, která spočívala v odstranění podmínky předchozího magisterského studia v příslušném oboru a přidání podmínky úspěšného absolvování přijímací zkoušky, to vše v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2017, č. j. 15 A 59/2014-78, publ. pod č. 3594/2017 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz. Z uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečností je zřejmé, že v průběhu přijímacího řízení došlo ke změně podmínek pro přijetí ke studiu. Za této situace proto nemohlo být ve vyhlášených přijímacích řízeních bez dalšího pokračováno, neboť by nebyla splněna podmínka oznámení podmínek přijetí ke studiu v dostatečném předstihu podle § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách.

26. Soud na tomto místě uvádí, že podmínky pro přijetí ke studiu by měly být uchazečům oznámeny předem tak, aby měli již při podání přihlášek úplné informace o tom, zda vůbec mají šanci v přijímacím řízení uspět. Této tezi odpovídají i závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, ohledně přijímacího řízení na vysoké školy vyslovil: „*Podmínky přijímání na vysoké školy musí být proto určeny předem a musí vycházet z principu rovnosti příležitostí. Vysoké školy by proto ... měly umožnit přístup k vysokoškolskému vzdělání především v souladu s principem transparentnosti, který v širším smyslu vyjadřuje, že postupy při rozhodování jsou srozumitelné a otevřené, rozhodnutí jsou odůvodněna a informace, na nichž jsou rozhodnutí založena, jsou v nejširší možné míře, která ještě nebrání efektivnímu fungování vysokých škol a nezasahuje v nepřiměřené míře do soukromí jednotlivců, dostupné veřejnosti.*“
27. Jelikož došlo ke změně podmínek pro přijetí ke studiu předmětných studijních oborů doktorského studijního programu, musela fakulta tuto skutečnost dát přihlášeným uchazečům na vědomí, neboť tato povinnost implicitně vyplývá z § 49 odst. 5 zákona o vysokých školách. Na základě uvedeného ustanovení musela fakulta rovněž přistoupit k prodloužení termínu pro podání přihlášek ke studiu, neboť jak soud vyložil výše, tato lhůta nesmí být kratší než čtyři měsíce od oznámení údajů o přijímacím řízení vymezených v zákoně o vysokých školách. Jestliže tedy byla uchazečům o studium změna podmínek pro přijetí oznámena až dopisem ze dne 18. 5. 2017, nemohla lhůta pro podání přihlášek ke studiu uplynout dříve než 18. 9. 2017. Tuto skutečnost ostatně děkan fakulty žalobci uvedeným dopisem sdělil, když v něm uvedl, že prodloužil termín pro podávání přihlášek ke studiu ve všech studijních oborech akreditovaných v doktorském studijním programu P7507 Specializace v pedagogice do 20. 9. 2017.
28. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že děkan fakulty není oprávněn prodloužit termín pro podávání přihlášek ke studiu, a to zejména v případě, že původní lhůta již uplynula. Je třeba uvést, že zákon o vysokých školách neupravuje všechny práva a povinnosti vysokých škol a přenechává jim prostor, aby si v rámci své samostatné působnosti upravily některé aspekty své činnosti podle svého uvážení (k tomu srov. demonstrativní výčet uvedený v § 6 zákona o vysokých školách). Jednou z těchto oblastí je i proces přijímání ke studiu, který je sice upraven v § 48 až § 50 zákona o vysokých školách, daná část zákona však neobsahuje veškerou úpravu přijímacího řízení, a poskytuje tak vysokým školám, resp. jednotlivým fakultám, možnost, aby si za předpokladu, že dodrží zákonem stanovené povinnosti, přizpůsobily přijímací řízení podle vlastních potřeb. Vysoká škola si tak může vnitřním předpisem stanovit podrobnější úpravu procesu přijímání ke studiu, a to včetně otázek souvisejících s podáváním přihlášek ke studiu, jako tomu je v projednávaném případě, kdy uvedené otázky řeší Statut UJEP. Soud tudíž konstatuje, že možnost děkana stanovit novou lhůtu pro podání přihlášek ke studiu není v rozporu se zákonem o vysokých školách.
29. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani skutečnost, že původní lhůta k podání přihlášek ke studiu již uplynula, neboť samotné prodloužení této lhůty není způsobilé ohrozit či porušit veřejná subjektivní práva uchazeče o studium. K tomu soud podotýká, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

před prodloužením uvedené lhůty toliko podal přihlášku ke studiu a tato přihláška byla ze strany fakulty stále považována za platnou. K žádnému poškození práv žalobce proto nedošlo. Žalobcem naznačenou paralelu s dotačním řízením soud vyhodnotil jako nepřipadnou.

30. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že v důsledku prodloužení lhůty k podání přihlášek se ke studiu mohli přihlásit i uchazeči o studium, kteří tak neučinili v původní lhůtě. Žalobce má jistě pravdu v tom, že prodloužení této lhůty s sebou mohlo přinést i zvýšení počtu uchazečů o studium, nicméně soud připomíná, že žalobce ani v původní lhůtě nemohl počet přihlášených uchazečů a z toho plynoucí šance na přijetí ke studiu nijak ovlivnit. Navíc podle sdělení děkana ze dne 14. 12. 2017, adresovaného rektorovi, byli všichni uchazeči, kteří úspěšně vykonali přijímací zkoušku, přijati. Ani v tomto směru proto pro žalobce nemohlo prodloužení lhůty pro podání přihlášek ke studiu znamenat jakoukoli újmu. Případný nižší počet uchazečů o studium, kterého se nyní žalobce domáhá, by navíc byl paradoxně důsledkem nezákonného nastavení podmínek ke studiu, proti kterým žalobce v minulosti úspěšně brojil i v řízení před zdejším soudem.
31. K námitce žalobce, že na pozvánky na říjnové termíny přijímacích zkoušek žalobce nereagoval, jelikož dovedl, že se jedná o jiné přijímací řízení, ke kterému se nepřihlásil, soud konstatuje, že pozvánky ze dne 7. 7. 2017 obsahují dostatek údajů k tomu, aby z nich žalobce poznal, že se vztahují k přijímacímu řízení, do kterého se přihlásil svými přihláškami dne 7. 4. 2017. V předmětných pozvánkách je totiž zřetelně uvedeno, že jde o přijímací zkoušky pro akademický rok 2017/2018 do doktorského studijního programu P7507 Specializace v pedagogice pro studijní obory Teorie výtvarné výchovy, Teorie vzdělávání v bohemistice, Hudební teorie a pedagogika a Didaktika primárního přírodovědného vzdělávání. Jediným rozdílem oproti pozvánkám k přijímacím zkouškám ze dne 4. 5. 2017, které žalobce bez výhrad akceptoval, tak jsou toliko nově stanovené termíny konání přijímacích zkoušek. Změnu termínů děkan fakulty žalobci naprosto srozumitelně vysvětlil v dopisech ze dne 18. 5. 2017 a žalobcovu argumentaci následně děkan fakulty odmítl v dopisu ze dne 10. 7. 2017. Soud zdůrazňuje, že žalobce měl – bez ohledu na to, jak moc se vyzná v systému evidence přihlášek a oborů – dostatek informací a bylo na jeho vlastním rozhodnutí, zda se k přijímacím zkouškám dostaví, či nikoli. Žalobce se dobrovolně rozhodl se přijímacích zkoušek nezúčastnit, tudíž skutečnost, že nesplnil předem jasné stanovené podmínky pro přijetí ke studiu, jde výlučně k jeho tíži. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcovo subjektivní přesvědčení o údajné nezákonnosti postupu děkana fakulty, které ostatně soud nesdílí, jak bylo vysvětleno výše.
32. Podle názoru soudu není podstatné, že se žalobce dostavil ke zrušeným termínům přijímacích zkoušek v červnu 2017, neboť o tom, že se přijímací zkoušky budou konat později, byl řádně informován. Stejně tak nepovažuje soud za relevantní, že děkan fakulty reagoval na žalobcův dopis ze dne 16. 6. 2017 až dne 10. 7. 2017, neboť tato komunikace proběhla s dostatečným předstihem před konáním vlastních přijímacích zkoušek v říjnu 2017, a žalobce se tak mohl – máje dostatek informací – svobodně rozhodnout, zda se jich zúčastní, či nikoli.
33. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že fakulta způsobila v přijímacím řízení chaos, neboť žalobce se hlásil k úplně jinému přijímacímu řízení, než které bylo nakonec realizováno. Soud trvá na tom, že děkan fakulty postupoval při změně podmínek přijímacího řízení v souladu se zákonem, uchazeče o studium řádně a včas informoval o změnách, aniž by je svým postupem jakkoli poškodil. Žalobcovu argumentaci, že mělo být celé přijímací řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zrušeno a vyhlášeno nové, pokládá soud za účelovou, neboť takový postup by na postavení žalobce nic nezměnil. Do případného nově vyhlášeného přijímacího řízení by se totiž mohli také přihlásit i další uchazeči nad rámec těch, kteří se přihlásili před změnou podmínek, lhůta pro podání přihlášek by rovněž nemohla být kratší než čtyři měsíce, a pokud by nové přijímací řízení bylo vyhlášeno 18. 5. 2017, nemohla by skončit dříve než 18. 9. 2017, tudíž by k vlastnímu zahájení studia mohlo dojít až od jarního semestru. Je tedy zjevné, že žalobcovy možnosti být přijat ke studiu a termín zahájení tohoto studia by v případě nově vyhlášeného přijímacího řízení zůstaly nezměněny.

34. Žalobcovo tvrzení o manipulaci se strukturou uchazečů a účelové změně podmínek vyhodnotil soud jako zcela nepodloženou spekulaci. Děkan fakulty sice svým postupem umožnil, aby se do přijímacího řízení přihlásili i další uchazeči, nicméně učinil tak na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2017, č. j. 15 A 59/2014-78, publ. pod č. 3594/2017 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, s cílem nastavit podmínky pro přijetí ke studiu v souladu se zákonem, nikoli manipulovat se strukturou uchazečů nebo někomu bránit v přístupu ke vzdělání. Žalobce si přístup ke vzdělání zablokoval sám tím, že se nedostavil k přijímacím zkouškám, a nesplnil tak předem jednoznačně stanovené podmínky pro přijetí. Žalobce má pravdu v tom, že nemohl vědět, kolik bude uchazečů o studium a že se na všechny studijní obory, na něž se hlásil, přihlásilo méně uchazečů, než byla stanovená kapacita. Skutečnost, že žalobce tyto informace neměl, však nic nemění na tom, že žalobci nebylo bráněno v přístupu ke vzdělání, neboť v případě splnění přijímacích zkoušek by byl přijat (srov. sdělení děkana fakulty ze dne 14. 12. 2017). Na okraj soud poznamenává, že tvrzení žalovaného o účelovosti žalobcova přihlášení se na čtyři studijní obory považuje za zcela nemístné, neboť žalobce měl plné právo tyto přihlášky podat.
35. Namítá-li žalobce, že žalovaný nezareagoval na závěry zmíněného rozsudku zdejšího soudu ještě před uplynutím lhůty pro podání přihlášek a začal jednat až po přihlášení žalobce, soud opakuje, že děkan fakulty byl oprávněn změny podmínek přijímacího řízení provést, jak bylo vysvětleno výše, a zároveň byl povinen to učinit, neboť v opačném případě by podmínky přijetí ke studiu mohly být shledány nezákonnými, jako tomu bylo v případě řešeném předmětným rozsudkem. Skutečnost, že děkan fakulty přistoupil ke změně podmínek až poté, kdy se žalobce přihlásil ke studiu, vnímá soud jako pouhou časovou (nikoli příčinnou) souvislost. Žalobce by si měl uvědomit, že zpracování změn podmínek pro přijetí ke studiu nutně zabere určitý čas, a pokud zmíněný rozsudek zdejšího soudu nabyl právní moci dne 30. 3. 2017, není reálné, aby děkan fakulty připravil potřebné změny a nechal je schválit dříve, než žalobce podal dne 7. 4. 2017 své přihlášky ke studiu.
36. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadená rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněná (tudíž přezkoumatelná) i zákonná. Žalobu soud vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K požadavku žalovaného na náhradu nákladů řízení soud podotýká, že žalovaný vystupoval v tomto soudním řízení jako správní orgán v oboru své působnosti a jako takový by i s přihlédnutím k personálnímu zázemí UJEP, která je velkou veřejnoprávní korporací, měl být dostatečně vybaven k tomu, aby svá rozhodnutí před soudem obhájil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Účast žalovaného v tomto soudním řízení tedy nijak nevybočila z rámce jeho běžné úřední činnosti, a proto soud náklady právního zastoupení žalovaného nepovažoval za důvodně vynaložené (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 102/2016-41, nebo ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.